

การพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการท่องเที่ยวเชิงเกษตรด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทเรียนท้องถิ่นของนักเรียนโรงเรียนวัดสาวชะโงก

Developing English Communicative Competency in Agrotourism Through Local - Based Learning for Wat Sao Cha-Ngok School Students

สุมาลี ธนวุฒิติวรกุล^{1*}

Sumalee Tanawutkatiworakul^{1*}

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์, ฉะเชิงเทรา 24000¹

Faculty of Humanities and Social Sciences, Rajanagarindra Rajabhat University¹

Corresponding author E-mail: teacherengcamp@gmail.com*

Received: 23 August 2024; Revised: 20 April 2026; Accepted: 22 April 2026

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาการพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการท่องเที่ยวเชิงเกษตรด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทเรียนท้องถิ่นของนักเรียนโรงเรียนวัดสาวชะโงก และ 2) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนโรงเรียนวัดสาวชะโงกในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการท่องเที่ยวเชิงเกษตรด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทเรียนท้องถิ่น กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 1 และ 2 โรงเรียนวัดสาวชะโงก ตำบลสาวชะโงก อำเภอบางคล้า จังหวัดฉะเชิงเทรา จำนวน 26 คน ภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2565 ซึ่งได้มาจากการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1) แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทเรียนท้องถิ่น 2) แบบทดสอบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษ และ 3) แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทเรียนท้องถิ่น การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ร้อยละ, ค่าเฉลี่ย, ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน, และสถิติการทดสอบค่าที (t-test Dependent) ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการท่องเที่ยวเชิงเกษตรด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทเรียนท้องถิ่นมีความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ 2) นักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทเรียนท้องถิ่นมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก โดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ย (Mean) เท่ากับ 4.04 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.65

คำสำคัญ: ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ, การท่องเที่ยวเชิงเกษตร, บทเรียนท้องถิ่น

Abstract

The purposes of this research were to 1) study developing English Communicative Competency in Agrotourism Through Local-Based Learning for Wat Sao Cha-Ngok School Students and 2) study the satisfaction of students at Wat Sao Cha-Ngok School who were taught through Local-Based Learning. The sample group consisted of 26 Matthayomsuksa 1 and 2 students of Wat Sao Cha-Ngok School, Bang Khla District, Chachoengsao Province during the first semester of academic year 2022. They were selected through purposive sampling. The research instruments were through Local-Based Learning, an English language proficiency test and satisfaction survey questionnaire for teaching based on Local-Based Learning. The statistics used in the analysis included percentage, mean, standard deviation and t-test dependent. The results of this research showed that:

1) The students who were taught through Local-Based Learning gained improvement in English Communicative Competency at the level of statistical significance of .01.

2) The student's satisfaction result towards Local-Based Learning was at the highest level (Mean = 4.04, and Standard deviation = 0.65).

Keywords: English Communicative Competency, Agrotourism, Local-Based Learning

บทนำ

ภาษาอังกฤษได้กลายเป็นเครื่องมือสื่อสารที่สำคัญในการเชื่อมโยงผู้คนจากทั่วโลกโดยการพัฒนาสมรรถนะหลักที่จำเป็นต่อการใช้ชีวิตของผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 ที่เน้นให้ผู้เรียนมีทักษะการทำงานและการสื่อสารภาษาอังกฤษในฐานะเป็นภาษาสากลและเป็นภาษาที่สองในการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารของประชาชนในหลายประเทศซึ่งรวมทั้งประเทศไทยและนโยบายของประเทศไทยที่ส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงเกษตร (Agrotourism) เพื่อกระจายรายได้สู่ชุมชน มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์ได้ประกาศให้ทุนสนับสนุนโครงการวิจัยขับเคลื่อนงานวิจัยเชิงพื้นที่ในจังหวัดฉะเชิงเทรา โดยคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ได้กำหนดชุมชนในการวิจัยเชิงพื้นที่ไว้ซึ่งหนึ่งในพื้นที่เป้าหมายก็คือตำบลสาวชะโงก อำเภอบางคล้า จังหวัดฉะเชิงเทรา ตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ของอำเภอบางคล้า ห่างจากอำเภอบางคล้า ประมาณ 15 กิโลเมตร มีลักษณะภูมิ

ประเทศตั้งอยู่ในเขตที่ราบภาคกลางสภาพพื้นที่โดยทั่วไปเป็นที่ราบลุ่ม อันเกิดจากการทับถมของตะกอนที่มากับน้ำ โดยมีแม่น้ำบางปะกงไหลผ่านทางด้านตะวันตก ลักษณะพื้นที่ของชุมชนนั้นมีจุดเด่นด้านเกษตรกรรม มีดินที่อุดมสมบูรณ์จึงเหมาะในการปลูกมะม่วงพันธุ์ดี และมะพร้าว น้ำหอม การทำนา ปลูกพืช ทำสวน สภาพแวดล้อมทางธรรมชาติได้ทำให้ประชาชนที่อาศัยอยู่ในบริเวณนี้มีความรู้ด้านเกษตรกรรมและสามารถใช้ประโยชน์จากความอุดมสมบูรณ์ทางทรัพยากรทางธรรมชาติและการเกษตรอย่างมาก (องค์การบริหารส่วนตำบลสาวชะโงก, 2562) ประกอบกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงเกษตร (Agrotourism) ได้รับความนิยมมากขึ้นทั้งจากนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศ ซึ่งเป็นการท่องเที่ยวที่มุ่งเน้นการเรียนรู้วิถีเกษตรกรรมของชาวชนบท โดยเน้นการมีส่วนร่วมของนักท่องเที่ยวในการดำเนินกิจกรรมให้เกิดการเรียนรู้ ตลอดจนการสร้างรายได้ต่อชุมชนและเกษตรกรในท้องถิ่น (กรมการท่องเที่ยว, 2552, 1) นักท่องเที่ยวจะมีโอกาสเดินทางไปยังพื้นที่ต่างๆ เช่น ชุมชนเกษตรกรรม สวนเกษตร วนเกษตร ฟาร์มปศุสัตว์ แหล่งเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ ตลอดจนสถาบันการศึกษาที่มีงานวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีและการผลิตทางการเกษตรที่ทันสมัยเพื่อชื่นชมความสวยงาม ความสำเร็จ และความเพลิดเพลินในการจัดกิจกรรมทางการเกษตรในลักษณะต่าง ๆ โดยนักท่องเที่ยวจะได้รับความรู้ใหม่ ๆ บนพื้นฐานความรับผิดชอบ และการมีจิตสำนึกต่อการรักษาสภาพแวดล้อมของสถานที่นั้นๆ (ณัฐพงษ์ ฉายแสงประทีป, 2557, 313) จากข้อมูลทางสถิติพบว่าในช่วงระยะเวลาตั้งแต่วันที่ 1 มกราคมถึงวันที่ 12 ตุลาคม พ.ศ. 2568 ประเทศไทยได้มีจำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติที่เดินทางเข้าสู่ประเทศไทยเป็นจำนวนมาก รวมทั้งสิ้น 25,096,346 คน (กองเศรษฐกิจการท่องเที่ยวและกีฬา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2568) เมื่อจำนวนนักท่องเที่ยวมากขึ้นก็จะเป็นการสร้างรายได้จากการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวต่างชาติ อันส่งผลทำให้ประชาชนมีรายได้จากการท่องเที่ยวและเป็นการกระตุ้นเศรษฐกิจของประเทศไทย การท่องเที่ยวจึงมีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาประเทศทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง และอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวที่สามารถสร้างรายได้เข้าประเทศได้เป็นจำนวนมาก โรงเรียนวัดสาวชะโงกซึ่งตั้งอยู่ในตำบลสาวชะโงกลักษณะพื้นที่ของชุมชนซึ่งมีจุดเด่นด้านเกษตรกรรมที่มีต้นทุนทางวัฒนธรรมที่หลากหลาย มีวิถีชีวิตชุมชนที่เป็นเอกลักษณ์ซึ่งสามารถพัฒนาเป็นแหล่งเรียนรู้ระดับสากลที่สร้างความเชื่อใจและความพึงพอใจเพื่อดึงดูดให้นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศได้เข้ามาเยี่ยมชม อย่างไรก็ตาม ชุมชนในตำบลสาวชะโงกยังขาดบุคลากรที่สามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้ดี จากการสังเกต พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ในพื้นที่ยังขาดทักษะความรู้เรื่องคำศัพท์เฉพาะที่เกี่ยวข้องกับผลผลิตในท้องถิ่นและความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารกับชาวต่างประเทศ เนื่องจากบทเรียนในตำรามักเป็นเรื่องไกลตัว ไม่สอดคล้องกับวิถีชีวิตในชุมชนทำให้นักเรียนไม่เห็นความเชื่อมโยงระหว่างภาษาอังกฤษกับชีวิตประจำวัน บทเรียนท้องถิ่นจึงเป็นคำตอบที่จะช่วยทำให้นักเรียนเข้าใจ เข้าถึงเนื้อหาได้ง่ายขึ้น รู้สึกภูมิใจในชุมชนของตนเองและสามารถสื่อสารภาษาอังกฤษในสิ่งที่ตนเอง

คุ้นเคยได้อย่างเป็นธรรมชาติ ดังนั้น การเตรียมความพร้อมในการใช้ภาษาอังกฤษให้กับสมาชิกในชุมชนตำบลสาวชะโงกจึงเป็นเรื่องที่มีความสำคัญต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงเกษตรให้สามารถสื่อสารภาษาอังกฤษกับนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติในอนาคตได้เป็นอย่างดียิ่งเพราะความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของสมาชิกในชุมชนถือเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเชิงเกษตรให้เกิดขึ้นได้อย่างเป็นรูปธรรม เมื่อสมาชิกในชุมชนที่มีความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษได้ดีก็จะเป็นสิ่งที่ช่วยทำให้เกิดความสัมพันธ์อันดีต่อนักท่องเที่ยว นอกจากนี้การที่คนในชุมชนสามารถสื่อสารกับนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติได้แล้วยังสามารถสร้างความเชื่อใจและความพึงพอใจให้แก่นักท่องเที่ยวได้ง่ายย่อมส่งผลถึงความรู้สึกที่ดีต่อชุมชนท้องถิ่นที่นักท่องเที่ยวต่างชาติได้เข้ามาเยี่ยมชม (บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา, 2548, 10–11) โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักเรียนในชุมชนซึ่งถือว่าเป็นวิธีการที่ง่ายและเกิดการพัฒนารูปแบบมากที่สุด เนื่องจากนักเรียนเป็นกลุ่มสมาชิกในชุมชนที่มีโอกาสเรียนรู้ภาษาอังกฤษและมีพื้นฐานความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ อนึ่ง โรงเรียนวัดสาวชะโงก เป็นสถานศึกษาเพียงแห่งเดียวของตำบลสาวชะโงกที่มีการจัดการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการท่องเที่ยวเชิงเกษตรโดยใช้บทเรียนท้องถิ่นให้กับนักเรียนในโรงเรียนจึงเป็นสิ่งสำคัญที่สามารถดำเนินการได้อย่างเป็นรูปธรรมมากที่สุด เนื่องจากนักเรียนในโรงเรียนสาวชะโงกนั้นเป็นสมาชิกในชุมชนของตำบลสาวชะโงกเพียงกลุ่มเดียวในพื้นที่นี้ในการส่งเสริมให้มีพื้นฐานความรู้ทางด้านภาษาอังกฤษและสามารถที่จะได้รับการพัฒนาได้อย่างต่อเนื่องจนถึงอนาคต การพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทเรียนท้องถิ่นซึ่งเป็นเอกลักษณ์เฉพาะของชุมชนมาจัดทำเนื้อหาเป็นภาษาอังกฤษเพื่ออธิบายเกี่ยวกับผลผลิตทางการจึงนับเป็นวิธีการหนึ่งในการพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพได้เป็นอย่างดี ผู้วิจัยได้เห็นถึงความสำคัญดังกล่าวจึงทำวิจัยเรื่อง “การพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการท่องเที่ยวเชิงเกษตรด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทเรียนท้องถิ่นของนักเรียนโรงเรียนวัดสาวชะโงก ตำบลสาวชะโงก อำเภอบางคล้า จังหวัดฉะเชิงเทรา” ซึ่งแนวทางในการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทเรียนท้องถิ่นนั้นผู้วิจัยสำรวจ ศึกษาและรวบรวมบริบทในชุมชนเพื่อคัดเลือกหัวข้อที่นักเรียนสนใจโดยคัดเลือกบทเรียนที่เหมาะสมกับระดับชั้นและความสนใจของนักเรียน และนำเนื้อหามาวิเคราะห์ พัฒนาเป็นแผนการจัดการเรียนรู้ ประกอบกับการท่องเที่ยวเชิงเกษตรในพื้นที่ตำบลสาวชะโงกเป็นแกนหลักในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อให้นักเรียนได้ฝึกทักษะในการสื่อสารผ่านบริบทที่คุ้นเคย และคัดเลือกบทเรียนจำนวน 6 เรื่อง ได้แก่ การอธิบายเกี่ยวกับผลผลิตทางการเกษตรที่มีชื่อเสียงและคุณภาพดีในชุมชน ได้แก่ มะม่วงน้ำดอกไม้ มะพร้าวน้ำหอมบางคล้า ใบ

ชะพลู ใบจาก การเลี้ยงปลากัด การบอกเล่าประวัติความเป็นมาของสถานที่สำคัญในชุมชน แม่น้ำบางปะกงและ
ตำนานวัดสาวชะโงก เป็นต้น สำหรับการออกแบบขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ของผู้สอนโดยใช้บทเรียนท้องถิ่น
จำแนกได้ 4 ขั้นตอน ขั้นที่ 1. ให้นักเรียนร่วมกันอภิปรายในหัวข้อเรื่องโดยใช้ความรู้พื้นฐานเดิมของนักเรียน
(Brainstorming and Discussing with background knowledge) ขั้นที่ 2. ให้นักเรียนร่วมกันจัดกลุ่มคำศัพท์ที่
สำคัญของบทเรียนด้วยใบงานของผู้สอน (Grouping Vocabulary) ขั้นที่ 3 ให้นักเรียนร่วมกันอ่านเนื้อหาเพื่อทำ
ความเข้าใจกับบทเรียน (Reading Passage) ขั้นที่ 4 ให้นักเรียนร่วมกันทำแบบฝึกหัดเพื่อทบทวนเนื้อหา (Doing
Exercise) ทั้งนี้ แนวการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทเรียนท้องถิ่นจะช่วยพัฒนาส่งเสริมความสามารถในการใช้
ภาษาอังกฤษ ปลูกจิตสำนึกให้นักเรียนรักท้องถิ่นในชุมชน นอกจากนี้ยังทำให้นักเรียนมีความมั่นใจ มีเจตคติที่ดี
กล้าแสดงออกในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้มากขึ้น ด้วยเหตุนี้แนวทางการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทเรียน
ท้องถิ่นจะช่วยยกระดับการพัฒนาศักยภาพของบุคคลในท้องถิ่นซึ่งเป็นชุมชนของเขตระบียงเศรษฐกิจในภูมิภาค
ตะวันออก อันเป็นต้นแบบในการนำร่องการพัฒนาศักยภาพของบุคคลในชุมชนตลอดจนเพื่อเป็นสถานที่รองรับ
นักท่องเที่ยวและส่งเสริมบรรยากาศในการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของชุมชนต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการท่องเที่ยวเชิงเกษตรด้วย
การจัดการเรียนรู้โดยใช้บทเรียนท้องถิ่นของนักเรียนโรงเรียนวัดสาวชะโงก ตำบลสาวชะโงก อำเภอบางคล้า
จังหวัดฉะเชิงเทรา
2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนโรงเรียนวัดสาวชะโงก ตำบลสาวชะโงก อำเภอบางคล้า จังหวัด
ฉะเชิงเทรา ต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทเรียนท้องถิ่น

สมมติฐานการวิจัย (Hypothesis)

นักเรียนโรงเรียนวัดสาวชะโงกที่ได้รับการสอนด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทเรียนท้องถิ่น หลังเรียนมี
ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการท่องเที่ยวเชิงเกษตรเพิ่มขึ้น

การทบทวนวรรณกรรมและแนวคิดของการวิจัย

1. ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ

จากผลการศึกษาของนรินทร์ เจตธำรง และคณะ (2557) ได้อธิบายว่านักศึกษาที่ได้รับการเรียนรู้ด้วยชุดการสอนภาษาอังกฤษด้านการท่องเที่ยวจะมีความสามารถทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสูงขึ้น นอกจากนี้ มาศวิภา ไชยภู และคณะ (2566) ชี้ให้เห็นว่าผู้ประกอบการในแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรนั้นมีความต้องการในการพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงเกษตรมากที่สุดคือด้านทักษะการพูดและอ่านภาษาอังกฤษในระดับมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของกฤษฎมาศ พันธุ์มุสิก (2567) ได้ศึกษาว่าชุมชนในท้องถิ่นมีความต้องการที่จะได้รับการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ ซึ่งประกอบด้วยเนื้อหาหลัก 4 ด้าน ได้แก่ บทสนทนาในชีวิตประจำวัน สถานที่ท่องเที่ยว สิ่งอำนวยความสะดวก และสินค้า

2. การท่องเที่ยวเชิงเกษตร

จากผลการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเชิงเกษตร โดยมีนักวิชาการต่างๆ ได้แก่ สรสิทธิ์ กระบาย และชลีย์ ณ ถลาง (2562) ได้ให้ความหมายว่า การท่องเที่ยวเชิงเกษตรเป็นการสร้างแรงจูงใจและดึงดูดให้นักท่องเที่ยวเข้าร่วมกิจกรรมในแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรได้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เทพกร ณ สงขลา (2554) ได้อธิบายว่า การท่องเที่ยวเชิงเกษตรที่ยั่งยืนย่อมส่งผลต่อจำนวนนักท่องเที่ยว โดยให้มีการจัดการทรัพยากรการเกษตรที่เน้นกิจกรรมการมีส่วนร่วมในการเกษตร การเรียนรู้วัฒนธรรมชนบทและการสัมผัสธรรมชาติ นอกจากนี้ ญัญพงษ์ ฉายแสงประทีป (2557) กล่าวว่า รูปแบบการท่องเที่ยวเชิงเกษตรมีหลายรูปแบบ นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวเชิงเกษตรสามารถเลือกรูปแบบตามความเหมาะสมและความเป็นไปได้ตามขนาดพื้นที่และเงินทุน แหล่งที่จัดการตลาด ผลผลิตทางการเกษตรที่มีและสามารถเริ่มดำเนินการ ประเมินความเป็นไปได้ด้วยตนเองตามหลักการพื้นฐานของการท่องเที่ยวเชิงเกษตรและสิ่งที่นักท่องเที่ยวคาดหวังจากการท่องเที่ยวเชิงเกษตรโดยผลสำเร็จของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร คือการสร้างรายได้เพิ่มเติมจากการประกอบเกษตรกรรมหลักในปัจจุบัน ชัยฤทธิ์ ทองรอด (2561) ได้อธิบายว่า นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ไปท่องเที่ยวไปกับครอบครัวโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิถีชีวิตของเกษตรกรและความเป็นธรรมชาติ และมีความพึงพอใจต่อการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ดังที่ มัลลิกา นนทน์มุต และคณะ (2562) กำหนดจุดประสงค์ว่า นักท่องเที่ยวเชิงเกษตรในไร่องุ่นมีจุดประสงค์หลักเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ ความดึงดูดของสถานที่ท่องเที่ยวเป็นเหตุผลหลักในการตัดสินใจ

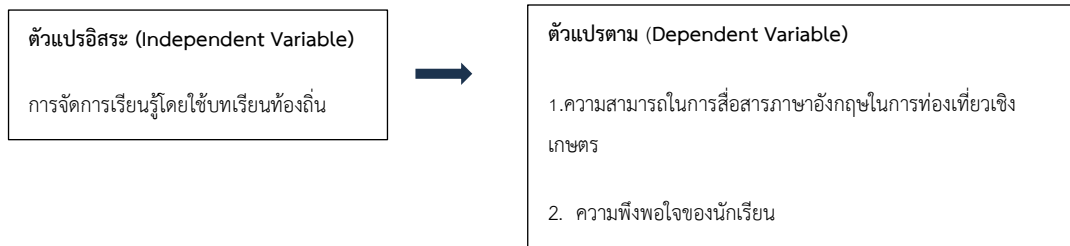
โดยที่สอดคล้องกับผลการศึกษาของ วันวิสาข์ หมั่นจง และคณะ (2565) อธิบายได้ว่าผู้ประกอบการในชุมชนมีความเห็นว่าภาษาอังกฤษมีความจำเป็นสำหรับการท่องเที่ยวในชุมชนโดยเฉพาะมีความต้องการพัฒนาภาษาอังกฤษในบริบทของการท่องเที่ยวเชิงเกษตรและความต้องการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวในชุมชนของตนเองในการบอกเล่าความเป็นมาของชุมชนเป็นภาษาอังกฤษ

3. บทเรียนท้องถิ่น

ตามแนวคิดของนักวิชาการต่างๆให้ความหมายไว้ว่าบทเรียนท้องถิ่นคือหลักสูตรหรือเนื้อหาที่จัดทำขึ้นโดยเน้นสภาพ ภูมิปัญญาและความต้องการของท้องถิ่นนั้นๆโดยเฉพาะเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความตระหนักถึงความสำคัญและประโยชน์ทำให้มีความภูมิใจในท้องถิ่นของตนและสามารถนำความรู้ไปใช้พัฒนาคุณภาพชีวิตของชุมชนตนเองได้จริงและสามารถช่วยยกระดับการพัฒนาทางภาษาอังกฤษ การนำเนื้อหาเกี่ยวกับภูมิปัญญาท้องถิ่นมาปรับใช้ในการสอนภาษาอังกฤษช่วยกระตุ้นแรงจูงใจและความคิดสร้างสรรค์ของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี อมรรรัตน์ วัฒนาร และคณะ (2556) ได้อธิบายว่าการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นภาษาอังกฤษเป็นการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติในการจัดการเรียนการสอน รวมทั้งเอกสารประกอบหลักสูตรและตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้ หลักสูตรมีองค์ประกอบที่สำคัญครบถ้วนเป็นหลักสูตรที่ใช้งานปฏิบัติเป็นหลักในการวิเคราะห์ งานปฏิบัติที่นำมาใช้ตรงกับความต้องการของผู้เรียนและส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในการปฏิบัติงานให้เป็นผลสำเร็จ และส่งเสริมความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนได้ จากผลการศึกษาของนภาพรณ์ ยอดสิน (2560) และพัชราพรรณ จันทรรักษ์ และสุทัศน์ นาคจัน (2559) ชี้ให้เห็นว่า การจัดการเรียนรู้โดยใช้บทเรียนท้องถิ่นทำให้นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ชนิสรา อังคตธีรัตน์ และจิตณรงค์ เอี่ยมสำอาง (2561) นอกจากนี้ สุวทนา สงวนรัตน์ (2564) อธิบายว่าการจัดการเรียนรู้โดยใช้หลักสูตรท้องถิ่นทำให้นักเรียนมีความสนใจ มีความสุขในการเรียนได้

กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเรื่องการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษในการท่องเที่ยวเชิงเกษตรโดยใช้บทเรียนท้องถิ่น นำมาสร้างเป็นกรอบแนวคิดการวิจัยครั้งนี้ ดังแสดงตามภาพที่ 1

ภาพที่ 1 แสดงกรอบแนวคิดในการวิจัย โดยมีตัวแปรอิสระ คือ การจัดการเรียนรู้โดยใช้บทเรียนท้องถิ่น ตัวแปรตาม คือ ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษในการท่องเที่ยวเชิงเกษตรและความพึงพอใจของนักเรียน

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงกึ่งทดลองแบบกลุ่มเดียวโดยมีการทดสอบก่อนและหลังเรียน ด้วยการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนในการท่องเที่ยวเชิงเกษตรโดยใช้บทเรียนท้องถิ่น (One Group Pretest - Posttest Design) โดยมีวิธีการดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรของการวิจัยในครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนวัดสาวชะโงก ตำบลสาวชะโงก อำเภอบางคล้า จังหวัดฉะเชิงเทรา ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2565 ประกอบด้วยนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 12 คน มัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 14 คน และมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 10 คน รวมทั้งสิ้น 36 คน สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 12 คน และมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 14 คน รวมทั้งสิ้น 26 คน โดยการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เนื่องจากโรงเรียนวัดสาวชะโงกนั้นเป็นโรงเรียนขนาดเล็กที่อยู่ในพื้นที่ที่มีข้อจำกัดของจำนวนนักเรียนที่มีอยู่จริงในแต่ละระดับชั้นจึงต้องกำหนดกลุ่มเป้าหมายทั้งระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 2 ซึ่งมีพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกันมากนักและให้มีจำนวนข้อมูลที่เพียงพอสำหรับการวิจัย โดยมีรายละเอียดขั้นตอนการวิจัยดังต่อไปนี้

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอนดังนี้

1. จัดเตรียมแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร จำนวน 26 ฉบับกับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 2 โรงเรียนวัดสาวชะโงก ตำบลสาวชะโงก อำเภอบางคล้า จังหวัดฉะเชิงเทรา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้นักเรียนทำแบบทดสอบก่อนเรียน (Pretest) ก่อนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการท่องเที่ยวเชิงเกษตรโดยใช้บทเรียนท้องถิ่น เพื่อวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นแบบทดสอบปรนัย จำนวน 4 ตัวเลือก (Multiple choice) จำนวน 30 ข้อ แล้วนำมาบันทึกผลคะแนนเพื่อใช้เปรียบเทียบกับคะแนนหลังเรียน

2. ชี้แจงและอธิบายกับกลุ่มตัวอย่างเพื่อทำความเข้าใจถึงการทำแบบทดสอบก่อนเรียน

3. ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนในการท่องเที่ยวเชิงเกษตรโดยใช้บทเรียนท้องถิ่น ตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างไว้ จำนวน 6 แผน ซึ่งแต่ละแผนใช้เวลาในการสอนแผนละ 1 ชั่วโมง (60 นาที) โดยใช้เวลาในการสอนสัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 ชั่วโมง เป็นเวลา 2 สัปดาห์ รวมทั้งสิ้น 6 ชั่วโมง

ทั้งนี้ แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทเรียนท้องถิ่นนั้นผู้วิจัยสำรวจ ศึกษาและรวบรวมบริบทในชุมชนเพื่อคัดเลือกหัวข้อที่นักเรียนสนใจโดยคัดเลือกบทเรียนที่เหมาะสมกับระดับชั้นและความสนใจของนักเรียน และนำเนื้อหามาวิเคราะห์ พัฒนาเป็นแผนการจัดการเรียนรู้ประกอบกับการท่องเที่ยวเชิงเกษตรในพื้นที่ในการอธิบายเกี่ยวกับผลผลิตทางการเกษตรที่มีชื่อเสียงและคุณภาพดีในชุมชนและคัดเลือกบทเรียนท้องถิ่น จำนวน 6 เรื่อง ได้แก่ มะม่วงน้ำดอกไม้ มะพร้าวน้ำหอมบางคล้า ใบชะพลู ใบจาก การเลี้ยงปลากัด การบอกเล่าประวัติความเป็นมาของสถานที่สำคัญในชุมชน แม่น้ำบางปะกงและตำนานวัดสาวชะโงก เป็นต้น สำหรับการออกแบบขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ของผู้สอนโดยใช้บทเรียนท้องถิ่น จำแนกได้ 4 ขั้นตอน ขั้นที่ 1. ให้นักเรียนร่วมกันอภิปรายในหัวข้อเรื่องโดยใช้ความรู้พื้นฐานเดิมของนักเรียน (Brainstorming and Discussing with background knowledge) ขั้นที่ 2. ให้นักเรียนร่วมกันจัดกลุ่มคำศัพท์ที่สำคัญของบทเรียน (Grouping Vocabulary) ขั้นที่ 3 ให้นักเรียนร่วมกันอ่านเนื้อหาเพื่อทำความเข้าใจกับบทเรียน (Reading Passage) ขั้นที่ 4 ให้นักเรียนร่วมกันทำแบบฝึกหัดเพื่อทบทวนเนื้อหา (Doing Exercise)

4. หลังจากที่ได้ดำเนินการสอนครบทั้ง 6 แผนการจัดการเรียนรู้แล้ว ผู้วิจัยดำเนินการทดสอบหลังเรียน (Posttest) โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารซึ่งเป็นข้อสอบฉบับเดียวกับข้อสอบที่ทำการทดสอบก่อนเรียน (Pretest) แล้วนำมาบันทึกผลคะแนนเพื่อใช้เปรียบเทียบกับคะแนนก่อนเรียน และให้นักเรียนทำแบบสอบถามแสดงความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของ

นักเรียนในการท่องเที่ยวเชิงเกษตรโดยใช้บทเรียนท้องถิ่นด้วยการแจกแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนในการท่องเที่ยวเชิงเกษตรโดยใช้บทเรียนท้องถิ่น แล้วนำข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์ทางสถิติ

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยกำหนดเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมี 3 ชนิด ได้แก่

2.1. แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการท่องเที่ยวเชิงเกษตรด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บทเรียนท้องถิ่น จำนวน 6 แผน แผนละ 1 ชั่วโมง (60 นาที) เป็นระยะเวลา 2 สัปดาห์ รวมทั้งสิ้น 6 ชั่วโมง เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยเป็นบทเรียนท้องถิ่นฉบับภาษาอังกฤษ ได้แก่ 1. Mango Tree 2. Coconut Tree 3. Betta Fish 4. Betel Leaf 5. Nipa Palm 6. The River of Life and The Legend of Sao Cha-Ngok

2.2. แบบทดสอบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษ เป็นแบบทดสอบแบบปรนัยชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ ที่ให้เวลาในการทำข้อสอบ 1 ชั่วโมง (60 นาที) โดยมีเนื้อหาเกี่ยวกับบทเรียนท้องถิ่นฉบับภาษาอังกฤษ จำนวน 6 เรื่อง ได้แก่ 1. Mango Tree 2. Coconut Tree 3. Betta Fish 4. Betel Leaf 5. Nipa Palm 6. The River of Life and The Legend of Sao Cha-Ngok

2.3. แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการท่องเที่ยวเชิงเกษตรโดยใช้บทเรียนท้องถิ่น ซึ่งเป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ จำนวน 10 ข้อ

3. การสร้างและการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

3.1 การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

3.1.1 ศึกษาจุดประสงค์ของหลักสูตรภาษาอังกฤษ ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา กิจกรรม สื่อการเรียนรู้ และการวัดและประเมินผล ประกอบกับเอกสารและความรู้ต่างๆจากแหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นในชุมชน

3.1.2 ศึกษาและคัดเลือกเนื้อหาจากบทเรียนท้องถิ่นในพื้นที่ของตำบลสาวชะโงก เพื่อใช้ในการทดลอง จำนวน 6 เรื่อง ได้แก่ 1. Mango Tree 2. Coconut Tree 3. Betta Fish 4. Betel Leaf 5. Nipa Palm 6. The River of Life and The Legend of Sao Cha-Ngok

3.1.3 ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการท่องเที่ยวเชิงเกษตรด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้ บทเรียนท้องถิ่น จำนวน 6 แผน ไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษ จำนวน 3 ท่าน เพื่อพิจารณาความ ถูกต้องและเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้กับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 6 แผน และนำมาปรับปรุงแก้ไขให้ เรียบร้อย รวมทั้งได้พิจารณาหาค่าความเที่ยงตรงของเนื้อหาและค่าดัชนีความสอดคล้อง โดยใช้เกณฑ์กำหนด คะแนนความคิดเห็นซึ่งเฉลี่ยแล้วต้องมามีค่ามากกว่า 0.5 ขึ้นไป (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540 : 117) โดยใช้เกณฑ์การ กำหนดคะแนนความคิดเห็นของแผนการจัดการเรียนรู้ ดังต่อไปนี้

- +1 แผนการจัดการเรียนรู้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้
- 0 ไม่แน่ใจว่าแผนการจัดการเรียนรู้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้
- 1 แน่ใจว่าแผนการจัดการเรียนรู้ไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

และนำคะแนนที่ประเมินได้มาหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างแผนการจัดการเรียนรู้กับจุดประสงค์การ เรียนรู้ โดยใช้สูตร

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างแผนการจัดการเรียนรู้กับจุดประสงค์การเรียนรู้

$\sum R$ แทน ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

บันทึกผลการพิจารณาลงความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนและนำไปหาค่า ดัชนีความสอดคล้อง IOC ของแผนการจัดการเรียนรู้ มีค่าเท่ากับ 0.75 ผลปรากฏว่าอยู่ในช่วงระหว่าง 0.67-1.00 ซึ่งหมายความว่าสามารถ นำแผนการจัดการเรียนรู้ไปใช้ในงานวิจัยได้ (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540 : 117)

3.1.4 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้เชี่ยวชาญตรวจแล้วมาปรับปรุงข้อบกพร่องแล้วนำไปทดลอง ใช้กับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่เป็นกลุ่มประชากร จำนวน 36 คน และมีระดับชั้นที่มีพื้นฐานความรู้

ลักษณะใกล้เคียงกัน เพื่อหาข้อบกพร่องและทดลองหาเวลาที่เหมาะสม จากนั้นผู้วิจัยนำมาแก้ไขให้เรียบร้อยอีกครั้งก่อนนำไปใช้สอนจริงต่อไป

3.1.5 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงข้อบกพร่องแล้วนำไปทดลองใช้กับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โรงเรียนสาวชะโงก ในภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2565 จำนวนทั้งสิ้น 26 คน

3.2 การสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษ

แบบทดสอบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษ เป็นแบบทดสอบชนิดปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ รวม 30 คะแนน ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

3.2.1 ศึกษารายละเอียดของเนื้อหาที่คัดเลือกไว้ตามเกณฑ์เดียวกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ใช้ในแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 6 เรื่อง ได้แก่ 1. Mango Tree 2. Coconut Tree 3. Betta Fish 4. Betel Leaf 5. Nipa Palm 6. The River of Life and The Legend of Sao Cha-Ngok

3.2.2 นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญทางการสอนภาษาอังกฤษ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบแก้ไขเพื่อตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา และจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยใช้เกณฑ์การกำหนดคะแนนความคิดเห็น ดังต่อไปนี้ (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2540)

+1 แน่ใจว่าแบบทดสอบมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

0 ไม่แน่ใจว่าแบบทดสอบสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

-1 แน่ใจว่าแบบทดสอบไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

และนำคะแนนที่ประเมินได้มาหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างแบบทดสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยใช้สูตร

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้

$\sum R$ แทน ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

บันทึกผลการพิจารณาความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนในแต่ละข้อนำไปหาค่า ดัชนีความสอดคล้อง IOC มีค่าเท่ากับ 0.69 โดยใช้เกณฑ์กำหนดคะแนนความคิดเห็นเฉลี่ยต้องมีความมากกว่า 0.5 ขึ้นไป (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540 : 117)

3.2.4 นำแบบทดสอบที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว จำนวน 30 ข้อ ไปทดลองใช้กับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่เป็นกลุ่มประชากร โรงเรียนวัดสาวชะโงก ตำบลสาวชะโงก อำเภอบางคล้า จังหวัดฉะเชิงเทรา ในปีการศึกษา 2565 จำนวน 36 คน และมีระดับชั้นที่มีพื้นฐานความรู้ลักษณะใกล้เคียงกัน จากนั้นผู้วิจัยนำมาแก้ไขให้เรียบร้อยอีกครั้งก่อนนำไปใช้จริงต่อไป

3.2.5 คัดเลือกแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ จำนวน 30 ข้อ โดยหาคุณภาพรายข้อ โดยการวิเคราะห์เพื่อหาค่าความยากง่าย และหาค่าอำนาจจำแนก ซึ่งมีค่าความยากง่าย (P) อยู่ระหว่าง 0.45-0.76 และมีค่าอำนาจจำแนก (r) ระหว่าง 0.24-0.76 และคำนวณหาคุณภาพของแบบทดสอบทั้งฉบับ คือ การหาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สูตร KR-20 ของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน (Kuder-Richardson) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ เท่ากับ 0.80 (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2543)

3.2.6 นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ จำนวน 30 ข้อ ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

3.3. การสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการท่องเที่ยวเชิงเกษตรโดยใช้บทเรียนท้องถิ่น การจัดทำแบบสอบถามความพึงพอใจในการวิจัยในครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามที่มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วน ประมาณค่า 5 ระดับ จำนวนทั้งสิ้น 10 ข้อ โดยมีการดำเนินการดังต่อไปนี้

3.3.1 ศึกษาแนวทางในการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้บทเรียนท้องถิ่น

3.3.2 ศึกษารูปแบบและวิธีการสร้างแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ (Rating Scale) ของ (R.A. Likert) โดยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนระดับความพึงพอใจ ดังนี้

คะแนน 5 หมายถึง มีความพึงพอใจมากที่สุด

คะแนน 4 หมายถึง มีความพึงพอใจมาก

คะแนน 3 หมายถึง มีความพึงพอใจปานกลาง

คะแนน 2 หมายถึง มีความพึงพอใจน้อย

คะแนน 1 หมายถึง มีความพึงพอใจน้อยที่สุด

3.3.3 กำหนดขอบเขตและเนื้อหาที่จะสร้างแบบสอบถามให้ครอบคลุมในการวิจัย

3.3.4 สร้างแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการท่องเที่ยวเชิงเกษตรโดยใช้บทเรียนท้องถิ่น จำนวน 10 ข้อ ไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน พิจารณาให้ความเห็น และตรวจสอบข้อความที่ใช้ในการประเมินโดยพิจารณาค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC ที่มีค่าตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไปทุกข้อความ (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540 : 117) แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขเพื่อนำไปทดลองเก็บข้อมูลต่อไป โดยกำหนดเกณฑ์คะแนนความคิดเห็นของแบบสอบถามแต่ละข้อ ไว้ดังนี้

+1 แนใจว่าข้อความสอดคล้องกับเรื่องที่ต้องการวัด

0 ไม่แนใจว่าข้อความสอดคล้องกับเรื่องที่ต้องการวัด

-1 แนใจว่าข้อความไม่สอดคล้องกับเรื่องที่ต้องการวัด

และนำคะแนนที่ประเมินได้มาแทนค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อความกับเรื่องที่ต้องการวัด โดยใช้สูตร

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อความกับเรื่องที่ต้องการวัด

$\sum R$ แทน ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

3.3.5 คัดเลือกแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการท่องเที่ยวเชิงเกษตรโดยใช้บทเรียนท้องถิ่น จำนวน 10 ข้อ และหาค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC มีค่าเท่ากับ 0.80 ผลปรากฏว่าอยู่ในช่วงระหว่าง 0.67-1.00 ซึ่งเป็นแบบสอบถามที่ดีสามารถนำไปใช้ในงานวิจัยได้ (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540 : 117)

3.3.6 กำหนดเกณฑ์การแปรผลระดับความคิดเห็นของแบบสอบถาม (ชูศรี วงศ์รัตน์, 2550) ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.50-5.00 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.50-4.49 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

ค่าเฉลี่ย 2.50-3.49 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.50-2.49 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00-1.49 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อยที่สุด

3.3.7 นำแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการท่องเที่ยวเชิงเกษตรโดยใช้บทเรียนท้องถิ่น จำนวน 10 ข้อ และหาค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC มีค่าเท่ากับ 0.80 (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540 : 117)

3.3.8 นำแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการท่องเที่ยวเชิงเกษตรโดยใช้บทเรียนท้องถิ่น ไปทดลองใช้กับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่เป็นกลุ่ม

ประชากร โรงเรียนวัดสาวชะโงก ตำบลสาวชะโงก อำเภอบางคล้า จังหวัดฉะเชิงเทรา ซึ่งกำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ในปีการศึกษา 2565 จำนวน 36 คน และมีระดับชั้นที่มีพื้นฐานความรู้ลักษณะใกล้เคียงกัน เพื่อหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม (Reliability) โดยใช้สูตรการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบัค (Cronbach Alpha-Coefficient) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.80 ซึ่งแปลความหมายได้ว่าแบบสอบถามมีค่าความเชื่อมั่นในระดับที่ดี (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2543)

3.3.9 นำแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการท่องเที่ยวเชิงเกษตรโดยใช้บทเรียนท้องถิ่นที่ปรับปรุงแล้วไปหาค่าความพึงพอใจกับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

ผลการวิจัย

ตารางที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง

ตัวแปร	จำนวน	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	18	69.23
หญิง	8	30.77
อายุ		
10 – 12 ปี	-	-
13 – 15 ปี	23	88.46
16 – 18 ปี	3	11.54
ระดับการศึกษา		
มัธยมศึกษาปีที่ 1	12	
มัธยมศึกษาปีที่ 2	14	
รวม	26	100

จากตารางที่ 1 พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองในครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 2 ซึ่งมีจำนวนนักเรียนชายมากกว่านักเรียนหญิง โดยมีอายุเฉลี่ยส่วนใหญ่อยู่ระหว่าง 13-15 ปี

ตารางที่ 2 ผลการพัฒนาความสามารถทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการท่องเที่ยวเชิงเกษตรด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทเรียนท้องถิ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 2

เลขที่	ก่อนเรียน (T1)	หลังเรียน (T2)	ผลต่าง (D)	ผลต่าง ² (D) ²
1	8	4	-4	16
2	6	5	-1	1
3	10	5	-5	25
4	11	7	-4	16
5	11	7	-4	16
6	6	9	+3	9
7	9	9	0	0
8	10	9	-1	1
9	9	10	+1	1
10	10	11	+1	1
11	7	11	+4	16
12	16	11	-5	25
13	11	12	+1	1
14	5	12	+7	49
15	12	13	+1	1
16	12	13	+1	1
17	11	13	+2	4
18	9	15	+6	36
19	14	18	+4	16
20	11	18	+7	49

ตารางที่ 2 (ต่อ)

เลขที่	ก่อนเรียน (T1)	หลังเรียน (T2)	ผลต่าง (D)	ผลต่าง ² (D) ²
21	7	18	+11	121
22	8	19	+11	121
23	10	20	+10	100
24	12	21	+11	121
25	11	21	+11	121
26	15	26	+11	121
รวม	261	337	79	989
คะแนนเฉลี่ย	10.04	12.96	3.04	38.04
S.D.	2.69	5.70	5.47	46.61
ค่าร้อยละ	33.47	43.20		

จากตารางที่ 2 พบว่า นักเรียนในกลุ่มตัวอย่างมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการท่องเที่ยวเชิงเกษตรด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทเรียนท้องถิ่น โดยมีคะแนนเฉลี่ยก่อนการเรียนที่ 10.04 ส่วนหลังเรียนมีคะแนนเฉลี่ยที่ 12.96 โดยมีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้น 3.04 และมีการพัฒนาคิดเป็นร้อยละ 43.20 ดังแสดงในตารางที่ 2

ตารางที่ 3 ผลของความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการท่องเที่ยวเชิงเกษตรด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทเรียนท้องถิ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 2 โรงเรียนวัดสาวชะโงก ก่อนและหลังการทดลอง

คะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการท่องเที่ยวเชิงเกษตรด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทเรียนท้องถิ่น	n	$\bar{X}$	S.D.	t	P-Value
ก่อนเรียน	26	10.04	2.69	-2.81**	0.01
หลังเรียน	26	12.96	5.70		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 3 พบว่า ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความสามารถด้านภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการท่องเที่ยวเชิงเกษตรด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทเรียนท้องถิ่น ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 2 โรงเรียนวัดสาวชะโงก ก่อนและหลังเรียน พบว่า ค่าเฉลี่ยก่อนเรียนมีค่าเท่ากับ 10.04 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 2.69 สำหรับค่าเฉลี่ยหลังเรียนมีค่าเท่ากับ 12.96 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 5.70 อีกทั้งค่า P-Value มีค่าเท่ากับ 0.01 แสดงให้เห็นว่าความสามารถด้านภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการท่องเที่ยวเชิงเกษตรด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทเรียนท้องถิ่นของกลุ่มตัวอย่าง หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 4 แสดงค่าเฉลี่ยความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 2 โรงเรียนวัดสาวชะโงกที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการท่องเที่ยวเชิงเกษตรด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทเรียนท้องถิ่น

ข้อความ	($\bar{x}$)	(S.D.)	ระดับความพึงพอใจ
1. นักเรียนมีความเข้าใจในการเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้นเมื่อเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทเรียนท้องถิ่น	4.19	0.63	มาก
2. บทเรียนท้องถิ่นมีเนื้อเรื่องที่อ่านง่าย และคำศัพท์ที่ไม่ยาก	4.04	0.87	มาก
3. บทเรียนท้องถิ่นช่วยให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านภาษาอังกฤษดีขึ้น	3.77	0.91	มาก
4. บทเรียนท้องถิ่นช่วยเปิดโอกาสให้นักเรียนได้เรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง	3.85	1.01	มาก
5. บทเรียนท้องถิ่นช่วยให้นักเรียนมีความสุขเพลิดเพลิน	4.31	0.84	มาก
6. การเรียนรู้โดยใช้บทเรียนท้องถิ่นทำให้อยากเรียนภาษาอังกฤษ	3.73	1.04	มาก
7. นักเรียนรู้สึกดีใจและชื่นชอบเมื่อได้เรียนภาษาอังกฤษโดยใช้บทเรียนท้องถิ่น	4.15	0.93	มาก
8. นักเรียนสามารถนำความรู้จากการเรียนรู้โดยใช้บทเรียนท้องถิ่นไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้	4.15	0.93	มาก

ตารางที่ 4 (ต่อ)

ข้อความ	($\bar{x}$)	(S.D.)	ระดับความพึงพอใจ
9. นักเรียนสามารถนำความรู้ไปถ่ายทอดให้แก่ชุมชน ท้องถิ่นได้	4.12	0.71	มาก
10. นักเรียนมีความพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ โดยใช้บทเรียนท้องถิ่น	4.12	0.91	มาก
รวม	4.04	0.65	มาก

จากตารางที่ 4 พบว่า ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 2 โรงเรียนวัดสาวชะโงกที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการท่องเที่ยวเชิงเกษตรด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทเรียนท้องถิ่น หลังจากการทดลองโดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ย (Mean) เท่ากับ 4.04 ซึ่งอยู่ในระดับมาก และความคิดเห็นของนักเรียนไม่แตกต่างกันมาก (S.D.) เท่ากับ 0.65 โดยส่วนใหญ่ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 2 โรงเรียนวัดสาวชะโงก ตำบลสาวชะโงก อำเภอบางคล้า จังหวัดฉะเชิงเทราอยู่ในระดับมาก ซึ่งระดับความพึงพอใจเฉลี่ยรายข้อสูงสุดเป็นอันดับแรก คือ ข้อที่ 5 บทเรียนท้องถิ่นช่วยให้นักเรียนมีความสุขเพลิดเพลิน (ค่าเฉลี่ย = 4.31 S.D. 0.84) และข้อที่ 1 นักเรียนมีความเข้าใจบทเรียนมากขึ้น เมื่อเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้บทเรียนท้องถิ่น (ค่าเฉลี่ย = 4.19 S.D. 0.63) นอกจากนี้ ข้อที่ 7 นักเรียนรู้สึกดีใจและชื่นชอบเมื่อได้เรียนภาษาอังกฤษโดยใช้บทเรียนท้องถิ่น (ค่าเฉลี่ย = 4.15 S.D. 0.93) และข้อที่ 8 นักเรียนสามารถนำความรู้จากการเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทเรียนท้องถิ่นไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้ (ค่าเฉลี่ย = 4.15 S.D. 0.93)

อภิปรายผล

จากการศึกษาผลของความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการท่องเที่ยวเชิงเกษตรด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทเรียนท้องถิ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 2 โรงเรียนวัดสาวชะโงก ตำบลสาวชะโงก อำเภอบางคล้า จังหวัดฉะเชิงเทรา พบว่า นักเรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการท่องเที่ยวเชิงเกษตรด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทเรียนท้องถิ่นหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

โดยใช้บทเรียนท้องถิ่นอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจพิจารณาได้ว่า การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการท่องเที่ยวเชิงเกษตรด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทเรียนท้องถิ่นนั้น เนื่องจากนักเรียนมีความรู้เดิมก่อนเรียนเกี่ยวกับเรื่องในท้องถิ่นของตนเอง ทั้งนี้คริสโตเฟอร์ แพปพาส (2025) ได้กล่าวว่าแนวคิดของเซอร์ เฟรเดอริก บาร์ตเลตต์ ซึ่งได้อธิบายว่า ทฤษฎีโครงสร้างความรู้ (Schema Theory) เป็นกรอบความคิดเชิงปัญญาที่อธิบายว่าบุคคลจัดระเบียบและบูรณาการข้อมูลใหม่เข้ากับความรู้ที่มีอยู่ซึ่งเก็บไว้ในความจำระยะยาวได้ โดยมีการเน้นย้ำบทบาทของความรู้เดิมในการทำความเข้าใจ ผู้เรียนที่สามารถเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับโครงสร้างความรู้ที่มีอยู่เดิมจะมีแนวโน้มที่จะเข้าใจและจดจำข้อมูลได้ดีกว่า นอกจากนี้ตามทฤษฎีแผนผังความคิด (Schema Theory) ของเดวิด อี รูมิลฮาร์ด (1981) ในฐานะกรอบแนวคิดพื้นฐานเพื่อทำความเข้าใจกระบวนการคิดของมนุษย์ (human cognition) โดยโต้แย้งว่าความรู้ถูกจัดระเบียบอยู่ในรูปแบบหน่วยโครงสร้างที่เรียกว่า "แผนผังความคิด" หรือ "สคีมา" (schemata) การที่นักเรียนมีความรู้เดิมเกี่ยวกับเรื่องที่จะอ่านจะช่วยให้นักเรียนเข้าใจบทเรียนได้มากและเร็วขึ้น เพราะนักเรียนมีความเข้าใจเนื้อหาอยู่ก่อนแล้ว ทำให้สามารถคาดเดาโครงสร้างประโยคและคำศัพท์ยากบางคำได้ แม้ว่าจะเป็นคำศัพท์ใหม่ๆก็ตามโดยอาศัยบริบทในท้องถิ่นประกอบกับความเข้าใจบริบทและความหมายของคำศัพท์ยาก ดังนั้น การที่นักเรียนอาศัยความรู้เดิมเกี่ยวกับการปลูกฝังความรู้ในท้องถิ่นของตนเองจึงช่วยทำให้นักเรียนชอบบทเรียน สนุกสนานและเพลิดเพลินกับเนื้อหาที่เรียนในระดับมากจากผลการศึกษาหลังการทดลอง จึงกล่าวได้ว่าบทเรียนท้องถิ่นเป็นเรื่องใกล้ตัวในท้องถิ่นของตนเองยิ่งจะทำให้นักเรียนกระตือรือร้นในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ รวมถึงสถานที่ต่างๆเป็นภาษาอังกฤษได้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของวิไรรัตน์ ศิริรินทร์ (2561) และจะสามารถสร้างแรงจูงใจในการอ่านเนื้อหาได้มากและรวดเร็วขึ้น ประกอบกับการพัฒนาบทเรียนที่มีกิจกรรมก่อนและหลังขณะอ่านเพื่อเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนสามารถนำความรู้เดิมมาช่วยในการเรียนและบทเรียนที่ใช้เรียนเป็นเรื่องใกล้ตัวและสามารถมีส่วนร่วมได้จริงทำให้นักเรียนมีความสนใจสามารถแลกเปลี่ยนนำเสนอข้อมูลร่วมกันกับเพื่อนโดยสามารถอธิบายเนื้อหาได้ นอกจากนี้จากแบบสอบถามยังพบว่าเนื้อหาในบทเรียนช่วยทำให้นักเรียนสามารถนำความรู้จากการเรียนรู้โดยใช้บทเรียนท้องถิ่นไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้ในระดับมากจึงทำให้เป็นการกระตุ้นให้นักเรียนตั้งใจเรียนมากขึ้นเพราะเห็นถึงความสำคัญจากบทเรียนได้จริง อีกทั้งหลังเรียนพบว่านักเรียนเห็นว่าตนเองมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องในท้องถิ่นที่อ่านเป็นภาษาอังกฤษได้ในระดับมาก และเรียนเกี่ยวกับเรื่องที่เกี่ยวข้องกับท้องถิ่นทำให้นักเรียนรู้สึกรักและภูมิใจในท้องถิ่น การเรียนเรื่องเกี่ยวกับท้องถิ่นจึงเป็นการพัฒนาความรู้ให้นักเรียนสามารถนำไปถ่ายทอดให้ชุมชนในท้องถิ่นได้ในระดับมาก ทั้งนี้การจัดการเรียนรู้โดยใช้หลักสูตรท้องถิ่นหลังเรียนนักเรียนมีผลสัมฤทธิ์สูงกว่าก่อนเรียนจึงสอดคล้องกับ

ผลการวิจัยของสุวัฒนา สงวนรัตน์ (2564) ได้กล่าวว่า การเรียนรู้ที่สอดคล้องกับความต้องการของชุมชนโดยที่นักเรียนสามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้ในชีวิตประจำวันและเรียนรู้ในเรื่องชีวิตจริงใกล้ตัวมีโอกาสเรียนรู้ได้เร็วจากการปฏิบัติจริงที่ช่วยให้เกิดประโยชน์จากการเรียนรู้

2. นักเรียนมีความพึงพอใจมากต่อการเรียนภาษาอังกฤษที่เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทเรียนท้องถิ่น เพราะรู้สึกสนุก เพลิดเพลิน เข้าใจในบทเรียนมากขึ้น และชอบเรียนภาษาอังกฤษที่เรียนด้วยเนื้อหาในบทเรียนท้องถิ่น อาจพิจารณาได้ว่าเนื่องจากเหตุผลต่อไปนี้

นักเรียนมีความพึงพอใจมากต่อเนื้อหาในบทเรียนท้องถิ่นช่วยให้นักเรียนมีความสุขเพลิดเพลิน และมีความเข้าใจบทเรียนมากขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของสมยศ โสมอินทร์ และคณะ (2562) ซึ่งพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความต้องการหลักสูตรที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับชุมชนและสามารถใช้ในชีวิตประจำวันได้ จึงมีความพอใจต่อหลักสูตรท้องถิ่นในระดับมาก และนักเรียนมีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังจากที่เรียนด้วยหลักสูตรท้องถิ่นเพิ่มมากขึ้นและยังมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของนภาพรณียอดสิน (2560) และ นิรุตต์ จรเจริญ และคณะ. (2563) ซึ่งได้อธิบายว่าการเรียนด้วยบทเรียนท้องถิ่นทำให้ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อบทเรียนท้องถิ่นฯ อยู่ในระดับมากที่สุด นอกจากนี้ผลการวิจัยของ สุวัฒนา สงวนรัตน์ (2564) อธิบายว่า จากการสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนต่อการใช้หลักสูตรท้องถิ่นในการเรียนรู้ทำให้นักเรียนมีความสนใจ มีความสุขในการเรียนรู้ เกิดความรัก ความภาคภูมิใจในภูมิปัญญาท้องถิ่นของตนเองและสามารถนำความรู้ไปต่อยอดให้เกิดรายได้ให้กับครอบครัวต่อไป

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

ผู้สอนสามารถปรับใช้เนื้อหาในบทเรียนที่แตกต่างจากงานวิจัยในครั้งนี้ได้ซึ่งขึ้นอยู่กับบริบทของพื้นที่และชุมชนนั้นๆเนื่องจากเนื้อหาในบทเรียนท้องถิ่นจะทำให้ผู้เรียนเข้าใจสาระสำคัญของเนื้อหาพร้อมกับการพัฒนาทักษะทางภาษาอย่างเป็นธรรมชาติและยังเป็นการเพิ่มแรงจูงใจอีกด้วย

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

ควรศึกษาเปรียบเทียบกับกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม โดยมีกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองเพื่อนำผลการศึกษามาเปรียบเทียบเพื่อเพิ่มความเชื่อมั่นของข้อมูล

เอกสารอ้างอิง

- กฤษมาศ พันธุ์มุสิก. (2567). **แนวทางการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ ตำบลบางไม้ฝน อำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี : กรณีศึกษาล่องเรือชุมชน. วารสารนิติศาสตร์และสังคมศาสตร์ ปีที่ 8 ฉบับที่ 2 เดือนกรกฎาคม-ธันวาคม 2567.**
- กรมการท่องเที่ยว. (2552). **คู่มือการประเมินแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ : ม.ป.ท.**
- กองเศรษฐกิจการท่องเที่ยวและกีฬา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2568). สืบค้นเมื่อ 16 มีนาคม 2568 จาก <https://www.thansettakij.com/business/tourism/641349>.
- ชัยฤทธิ์ ทองรอด. (2561). **การจัดการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ล่องเรือชมสวน เลียบคลองมหาสวัสดิ์ อำเภอพุทธมณฑล จังหวัดนครปฐม. วารสารวิทยาลัยดุสิตธานี ปีที่ 12 ฉบับที่ 2 เดือนพฤษภาคม-สิงหาคม 2561.**
- ชนิสรา อังคตริรัตน์ และจิตณรงค์ เอี่ยมสำอาง. (2561). **การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษด้วยชุดฝึกบูรณาการแหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นกาญจนบุรีร่วมกับการสอนแบบบทบาทสมมติสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. กรุงเทพฯ : ม.ป.ท.**
- ชูศรี วงศ์รัตน์. (2550). **เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทร วิโรฒ ประสานมิตร.**
- ณัฐพงษ์ ฉายแสงประทีป. (2557). **รูปแบบและกระบวนการดำเนินธุรกิจการท่องเที่ยวเชิงเกษตร. Veridian E-Journal 2557 : 310.**
- เทพกร ณ สงขลา. (2554). **ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงเกษตรและการใช้ทรัพยากรเกษตรของชุมชน : กรณีศึกษาท่องเที่ยวเชิงเกษตรข้างกลาง จังหวัดนครศรีธรรมราช. วารสารวิทยาการจัดการและสารสนเทศศาสตร์ ปีที่ 6 ฉบับที่ 2 เดือน เมษายน-กันยายน 2554.**
- นิรุทธ์ จรเจริญ และคณะ. (2563) **การพัฒนาบทเรียนท้องถิ่นออนไลน์ชุมชนปากแพรก อำเภอเมืองกาญจนบุรี จังหวัดกาญจนบุรี. วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี ปีที่ 9 ฉบับที่ 2 กรกฎาคม - ธันวาคม 2563.**
- นภาพรณ ยอดสิน. (2560). **การพัฒนาบทเรียนท้องถิ่นเรื่อง อัตลักษณ์ประเพณีของชาติพันธุ์ลาวครั้งตำบลห้วยด้วน อำเภอดอนตูม จังหวัดนครปฐม. งานประชุมวิชาการ ระดับชาติ ครั้งที่ 9 มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม 28-29 กันยายน 2560.**

นรินทร์ เจตธำรงและคณะ. (2557) ศึกษาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับผู้ให้บริการสนับสนุนการ
ท่องเที่ยว จังหวัดบุรีรัมย์.

บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา. (2548). การพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน. กรุงเทพฯ : เพรส แอนด์ดีไซน์.

พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2540). วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ : สำนัก
ทดสอบการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.

พัชรพรณ จันทรรักษ์ และสุทัศน์ นาคจัน. (2559). การสร้างหนังสืออ่านภาษาอังกฤษประกอบการเรียนรู้เรื่อง
ท้องถิ่นบางสะพานสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. Veridian E-Journal. ปีที่ 9 ฉบับที่ 2
เดือนพฤษภาคม-สิงหาคม 2559.

มาศวิกา ไชยภู และคณะ. (2566). การศึกษาความต้องการพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษสำหรับ
ผู้ประกอบการในแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร คลองมหาสวัสดิ์ จังหวัดนครปฐม. วารสารสังคมศาสตร์
และมนุษยศาสตร์แห่งรัตนโกสินทร์. ปีที่ 7 ฉบับที่ 1 เดือนมกราคม-มีนาคม 2568.

มัลลิกา นนท่มุมต และคณะ. (2562). ความคิดเห็นที่มีต่อการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของประชาชนในเขต
กรุงเทพมหานคร. วารสารเกษตรพระจอมเกล้า ปีที่ 37 ฉบับที่ 1 เดือนมกราคม-มีนาคม 2562.

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2543). เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ :
สุวีริยาสาส์น.

วันวิสาข์ หมั่นจง และคณะ. (2565). การวิเคราะห์ความต้องการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงเกษตร
กรณีศึกษาชุมชนบ้านเสลียงแห่ง 3 อำเภอเขาค้อ จังหวัดเพชรบูรณ์. วารสารพื้นถิ่นโขง ชี มูล ปีที่ 8
ฉบับที่ 1 เดือนมกราคม-มิถุนายน 2565.

วีไลรัตน์ ศิริจันทร์. (2561). การพัฒนาบทเรียนท้องถิ่นภาษาอังกฤษโดยบูรณาการกับรายวิชาวิธีสอนและวิธีวิจัย
ของนักศึกษาเอกภาษาอังกฤษ. วารสารมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร ปีที่ 15 ฉบับที่ 1 เดือน
มกราคม-เมษายน 2561.

สุวิทนา สงวนรัตน์. (2564). การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นแบบมีส่วนร่วมของชุมชนในระดับโรงเรียน อำเภอท่าม่วง
จังหวัดลพบุรี. วารสารสิรินธรปริทรรศน์ ปีที่ 23 ฉบับที่ 2 เดือนกรกฎาคม-ธันวาคม 2565.

สร้อยรัชนี กระบายและชวลีย์ ณ ถลาง. (2562). แนวทางการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงเกษตร จังหวัดลพบุรี.
วารสารสถาบันการพลศึกษา ปีที่ 11 ฉบับที่ 3 เดือนกันยายน-ธันวาคม 2562.

องค์การบริหารส่วนตำบลสาวชะโงก. (2562). ข้อมูลสภาพทั่วไปของตำบลสาวชะโงก. สืบค้นเมื่อ 11 มีนาคม
2562, <http://saochangok.go.th/public/infrastructure/data/index/menu/27>.

- อมรรัตน์ วัฒนาธร และคณะ. (2556). การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมครูสอนภาษาอังกฤษด้วยกระบวนการการจัดการความรู้ เพื่อพัฒนาสมรรถนะจัดทำหลักสูตรยุวมัคคุเทศก์ท้องถิ่น. Journal of Education Naresuan University 2013.
- Christopher Pappas. (2025). **Instructional Design Models And Theories: Schema Theory**. สืบค้นเมื่อ 10 เมษายน 2569, จาก <https://elearningindustry.com/schema-theory>.
- Rumelhart, D. E. (1981). Schemata: The building blocks of cognition. In J. T. Guthrie (Ed), **Comprehension and Teaching: Research Reviews**, (pp.3-26). Newark, DE: International Reading Association.